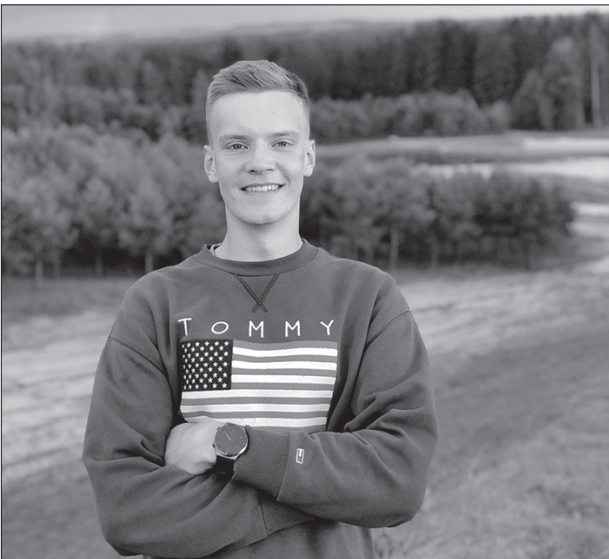

Kāpēc jaunieši aizbrauc no Latgales un kāpēc atgriežas Latgalē?

Egita Terēze Jonāne

Jaunieši ar savu izglītību un darbu dod pienesumu gan Latgalei, gan ārvalstīm. Uzrunājot dažādu Latgales reģionu cilvēkus, šoreiz «Vietējā Latgales Avīze» publicē stāstus, kas palīdz rast atbildes vaicājumam, kāpēc daudzi jaunieši (daži pat no skolas vai studiju sola) dodas uz ārzemēm, bet daudzi atgriežas Latgalē.

Studē gan Latvijā, gan ārzemēs

Daugavpils Valsts ģimnāzijas šī gada absolvents Arturs Ozerskis

«Pēc skolas beigšanas izlēmu, ka vēlos studēt ekonomiku, bet ar mūsdienīgu novirzienu, lai būtu lielāka mēroga speciālists. Tāpēc aizgāju studēt Banku Augstskolā izglītības programmā «Starptautiskās finanses». Tur apmācības notiek angļu valodā, kā arī ir iespēja iegūt otru bakalaura grādu Biznesa procesu vadībā Šveices biznesa skolā. Šobrīd esmu students divās augstskolās un vienlaikus divkāši pildu uzdevumus, mājasdarbus un testus.

Man ir iedota piekļuve abām augstskolu sistēmām, un tas nozīmē to, ka esmu imatrikulēts abās augstskolās. Diemžēl, Covid-19 pandēmijas dēļ 1. septembrī klātienes tikšanās notika tikai Banku Augstskolā, savukārt Šveices biznesa skolā notika Zoom tikšanās.

Jau nu pavisam drīz došos mācīties uz citu valsti, lai iegūtu savām izvēlētajām studijām atbilstošas zināšanas. Pagaidām ir grūti, diezgan grūti, bet ar laiku ceru, ka iekļausos šajā studiju ritmā un viss izdosies. Pēc studijām vēlos palikt šeit, Latvijā, un palikšu, ja būs labs atalgojums.»

Atbalsts ģimenei Latvijā

Špoļu vidusskolas un Robežsardzes valsts koledžas absolvents Ģenādijs Šidlovskis

«Kāpēc aizbraucu? Pirms trim ar pusi gadiem mana dzīve stipri pamainījās dažādu iemeslu dēļ. Uzturēt ģimeni ar 650 eiro uz rokām bija ļoti grūti. Nostrādāju sešus gadus Robežsardzē un sapratu, ka šis darbs netiek apmaksāts pietiekami, lai varētu dzīvot normālu 21. gadsimta cilvēka dzīvi. Bija arī finansiālas problēmas, kuras vajadzēja risināt. Risinājums tobīrd bija viens – doties uz citu valsti.

Kur strādāju šodien? Strādāju Irījā par celtnieku kādā celtniecības kompānijā. Darbs ir ļoti smags fiziski un arī morāli. Bet man ir paveicies, ka no bērniības nodarbojos ar sportu un apguvu mājturības pamatus. Celtnieka profesiju apguvu šeit pat Irījā. Ja ir prāts, spēks un griba – robežu nav. Šeit, Irījā, ļoti apgrūtināsi ir laika apstākļi. Stipri vēji, lietus, tu esi arī tādā laikā mēs strādājam.

Šeit es varu mīcīti arī bez pūlēm palīdzēt finansiāli savai mātei un maksāt labus uztur līdzekļus savai meitai,

kura dzīvo Latvijā ar savu māti. Man pietiek naudas arī savām vajadzībām. Latvijā man tādas iespējas nebija. Viss ir saistīts ar naudu. Ļoti žēl, ka esam ļoti atkarīgi no naudas.

Ko var darīt, lai nebrauktu projām? Pabeidzot skolu, cilvēkam jāizvēlas pareizā profesija, kura ir labi apmaksāta, konkurētspējīga. Pat ja tā ne pārāk patīk... Tad cilvēka dzīve būs nodrošināta un virzīta uz labklājību.

Nevajag steigties kļūt pieaugušam. Studējiet četrus – septiņus gadus, tik, cik vajag, lai kļūtu par labas profesijas prātēju. Tad viss būs labi. Visi mani klasesbiedri, kuriem ir laba profesija, tagad ir veiksmīgi cilvēki.

Nenosodišu valdību, jo mēs katsu atbildam par savu rīcību un dažreiz nepareizi pieņemtajiem lēmumiem. Diemžēl šodien man nesanāk savu dzīvi veidot Latvijā, bet varbūt tas sanāks kādreiz. Bieži sazvānos ar ģimeni un draugiem, viņu atbalsts ir svarīgs. Pamazām pierodi pie attāluma, stipri nesmukti pēc ģimenes un draugiem. Laiks ārstē un skārtot visu.»

Izaugsmes stāsts

Staņislava Broka Daugavpils Mūzikas vidusskolas, Jāzeps Vitola Mūzikas akadēmijas, Krakovas Mūzikas akadēmijas, Lodzas Filmu skolas absolvente, komponiste, ērģelniece un pedagoge Renāte Stīvrīņa

«Es aizbraucu uz Poliju apmaiņas programmā «Erasmus», jo vēlējos iepazīt citas valstis un studiju iespējas. «Erasmus» programmas studiju laikā sapratu, ka studijas ir ārkārtīgi interesantas un es labprāt te uzkavētos arī uz magistratūras studijām. Tā nu es devos atpakaļ uz Rīgu, nokārtoju visus bakalaura eksāmenus un tūlīt pēc tam devos atpakaļ uz Poliju. Nolēmu sevi neierobežot tikai vienā augstskolā: paralēli maģistra studijām sāku arī pēcdiploma studijas Filmu skolā citā pilsētā. Tie bija ļoti interesanti un attīstības pilni divi gadi: iepazīnu milzum daudz radošu cilvēku, man bija laiks un iespējas mierīgi studēt un komponēt. Izdevās arī pirmatskaņot manu diplomdarbu – Koncertu ērģelēm ar orķestri – Krakovas filharmonijā.

Pēc tam saņēmu piedāvājumus tālākai attīstībai – doktorantūras studijām Kompozīcijā un Ērģeļspēles studijām bakalaura un maģistra studiju programmā turpat Polijā. No piedāvājuma nespēju atteikties un nolēmu šo iespēju izmantot. Mana disertācijas darba tēma bija cieši saistīta ar glezniecību. Tā nu pētījumu un iedvesmas meklējuma ietvaros izdevās apskatīt brīnišķīgas mākslas galerijas Eiropā un Krievijā. Paralēli tam visu laiku kontaktējos ar Latvijas draugiem un paziņām, spēlēju koncertus, komponēju dažādiem izpildītāju sastāviem, biju rezidences programmā Daugavpils Marka Rotko mākslas centrā. Tāpēc disertācijas skaņdarbs un tā apraksts izdevās bagāts un krāšņs. Šobrīd turpinu komponēt un spēlēt, turpinu sevi attīstīt un bagātināt, meklēju jaunus veidus, kā izteikt savu radošo būtību. Būt komponistam nozīmē arī prast strādāt visdažādākajos apstākļos un vietās. Kompozīcijas sākumā ir iespēja būt ļoti mobilam – pat internets nav vajadzīgs, vien nošu lapa un zīmulis. Līdz ar to varu pārvietoties un nepiesaistīties vienai vietai uz visu darba nedēļu. Tas dod lielu brīvību.

Studēju Kompozīciju, tādēļ manā specialitātē attīstības iespējas Latvijā laikam apstātos līdz ar maģistra grāda iegūšanu, jo toreiz doktora disertāciju varēja aizstāvēt vienīgi muzikoloģijā. Manā gadījumā svarīgu lomu nospēlēja tieši iespēja sevi realizēt un pilnveidot Polijā. Domāju, ka nav vienas universālas formulas attiecībā un braukšanu vai palikšanu. Katram jaunietim ir savi sapņi, plāni un mērķi, katra izvēlēta joma krasi atšķiras no pārējām. Manuprāt, tas ir ārkārtīgi individuāli.»

Oskars un turku pupa

Esmu Oskars Springis no tagadējā Augšdaugavas novada, šobrīd dzīvoju Apvienotajā Karalistē.

2010. gadā sāku strādāt «Lattalecom» par klientu apkalpošanas speciālistu, pēc kāda laika pakāpos pa karjeras kāpnēm un kļuva par lietojumu ekspertu. Nostrādāju līdz 2015. gadam un sapratu, ka es vēlos savu dzīvi kardināli mainīt, jo kā IT speciālists biju jau sevi izsmēlis. Kāds mans paziņa tieši tajā laikā gatavojās Apvienotajā Karalistē uzsākt savu biznesu auto apkalpes jomā un piedāvāja man palīdzēt viņam sakārtot visus juridiskos jautājumus un arī grāmatvedību. Tā es 2015. gada vasarā ar mugursomu devos uz Rīgas lidostu, jo galamērķis bija Liverpūle Anglijā.

Kad piekritu braucienam, man likās, ka angļu valodu pārzinu ļoti labi, jo «Lattalecom» ā vairākus gadus strādāju pie vērienīga projekta, kura izstrādātāji bija Indijas pilsoņi, un visa komunikācija notika tikai angļu valodā. Taču izrādījās, ka angļiski tomēr gandrīz neko nesaprotu. Kādu brīdi padzīvoju pie draugiem, līdz kamēr es atradu sev māju Birminghemā, Great Barr rajonā blakus krāšņam parkam – Red House park.

Nākamais mans uzdevums bija sameklēt telpas jaunajam auto apkalpes uzņēmumam un arī birojam. Pēc diezgan ilgiem meklējumiem atradām atbilstošas telpas netālu no Daldlijas pilsētas. Telpās bija jāveic kosmētiskais remonts, ko pašu spēkiem arī izdarījām. Pašmācības ceļā pamazām sāku apgūt Apvienotās Karalistes grāmatvedību un normatīvos aktus, un pārliecinājos, ka šeit tie nav tik sarežģīti, kā tas ir Latvijā. Grāmatvedība man iepatikās, un 2016. gadā Hārveringas pieaugušo koledžā pabeidzu grāmatvedības un uzņēmuma vadības kursu. Pēc kursa pabeigšanas uzsāku sniegt grāmatvedības ārpakalpojumus.

Sāku izmēģināt savus spēkus citā jomā un uzsakstīju savu pirmo rakstu Latvijas grāmatvedības nozares žurnālam «Bilance». Vēlāk sekoja manu rakstu sērija šajā grāmatvedības profesionālā žurnālā par nodokļiem un par grāmatvedību Apvienotajā Karalistē. Tādējādi grāmatveži Latvijā varēja salīdzināt, kādas prasības grāmatvedības uzskaitē ir nodokļu uzskaitē ir Apvienotajā Karalistē un kādas tās ir Latvijā, kā arī izvērtēt – kurā valstī valda lielāka birokrātija šajā jomā.

2020. gada nogalē kopā ar domubiedru grupu Latvijā nodibinājām Latvijas Republikas ārpakalpojuma grāmatvežu asociāciju ar domu palīdzēt grāmatvežiem Latvijā, vairāk orientējoties uz nelieliem uzņēmumiem, kuriem pašiem ir nesamērojami grūtāk precīzi orientēties visos normatīvo aktu «džungļos». Šobrīd kopā ar asociācijas biedriem piedalāmies kā eksperti Finanšu ministrijas Darba grupas darbā, arī Saeimas Budžeta un finanšu (nodokļu) komisijas darbā, dažkārt burtiski «cināties», lai grāmatvežiem atvieglotu administratīvo slogu un lai normatīvos aktus padarītu pēc iespējas vienkāršākus un saprotamākus.

Kopš pandēmijas sākuma darbojos no mājās iekārtota biroja. Pašlaik dzīvoju salīdzinoši nelielā pilsētā Kidderminster, kas atrodas Vusteras grāfistē. Māja atrodas nelielā neaaurbraucamā ielā, daudz nacionālie kaimiņi ir ļoti draudzīgi, plāpāšana pāri žogam dažkārt ieilgst uz vairākām stundām. Kaimiņi ir ļoti izpalīdzīgi, piemēram, ja es braucu uz Latviju vai kādā ceļojumā uz eksotisku valsti, kaimiņi pieskata manu māju, man piekļūdušo kaķi un pārējos manas mājas iemītniekus.

Vai es došos atpakaļ uz Latviju? Visticamāk, ka tomēr nē. Vismaz tuvākajā pārskatāmajā nākotnē – nē. Nu jau par mājām es uzskatu Apvienoto Karalisti, man šeit patīk daudz labāk. Kā angļi saka – tā ir mūsu pelēki lietainā Lielbritānija. Jā, laika apstākļi šeit patiešām ir pelēki, taču cilvēki ir saulaini. Latvijā diemžēl ir otrādi. Ja sākumā, kad tikko ieradots šeit, mani mulsināja fakts, ka, ejot pa ielu, man pretī nākošie cilvēki uzsmaida un sasveicinās, tad tagad jau tā ir ikdiena.

Kā man pietrūkst šeit? Droši vien atkārtošos un atbildešu kā visi – šeit pietrūkst vecāku, sīkās māsas (tagad viņa vairs nav sīkā), pietrūkst labāko draugu Diānas un Kaspara. Nedaudz pietrūkst arī vecāku lauku mājas, taču es, kā jau istens latvietis, arī šeit jau esmu iekārtojies nelielu dārzu un siltumnīcu aiz mājas, tā ka galdā ir paša audzēti tomāti, gurķi, šogad arī ir viens ķirbis.

Kas, manuprāt, būtu vajadzīgs no valsts puses, lai jaunieši nebrauktu projām? Attieksme... Kad Apvienotajā Karalistē nodibina uzņēmumu un sāk strādāt, jaunajiem uzņēmējiem gan valsts, gan arī pašvaldības sniedz dažādus atbalstus.

Arī birokrātija nav tik augsta kā Latvijā. Es neesmu pārliecināts, ka Latvijā pie salīdzinoši neliela darba apjoma es varētu dzīvot tādā līmenī, kādā es dzīvoju šeit. Latvijā man būtu jāstrādā ļoti daudz, un man vairs nepietiktu laika ārpusdarba aktivitātēm, maniem hobijiem un tajā skaitā arī darbam Grāmatvežu asociācijā.

Priekš Latvijas valsts es sevi uzskatu kā vienu no «zaudētajiem parādiem», kas jau ir norakstīts. Esmu jau uzsācis Apvienotās Karalistes pilsonības kārtosanu, ko noleikts arī pabeigši un tuvākajā laikā kļūšu pilntiesīgs šīs valsts pilsonis.»

Palikšanas stāsts «Zaudējot Latviju, zudīšu pats»

Rudzātu vidusskolas absolvents, Rīgas Tehniskās universitātes students Dāvids Rubens

«Ir jautājumi, kurus bieži sev uzdodam, pārspriežam un analizējam, bet tikpat regulāri gadās nonākt vaicājuma priekšā, kurš līdz šim bijis apzinātībai svešs.

Viena no šādām jautājumiem ir, kāpēc esmu tieši tur, kur esmu? Faktiskajā brīdī tā ir Latvija un Rīgas Tehniskās universitātes 2. kurss. Liela daļa minēs, ka palīkt Latvijā ir vistradicionālākais un pat drošākais ceļš, turklāt es absolūti piekritīšus, tomēr tikpat pārliecināsi varu galvot, ka šī brīža pasaulē tie ļoti kā vēl nekad aktualizāti ieguvus konkrētās dzīves vietas noturības jautājums. Jo elementāri kļūvis ne tikai pārcelties no laukiem uz pilsētu, bet arī no vienas valsts uz citu.

Skolas, it īpaši vidusskolas, laiks manu dzīvi piepildījis dažādos veidos un slāpos, bet visādā ziņā sauca to par lietderīgi pavadītu. Nelielkuļojot varu teikt, ka pēc septītas klases mācības vienmēr esmu uztvēris nevis kā pienākumu, bet iespēju, turklāt tādu, no kuras var gūt prieku, ja to dara pietiekami kvalitatīvi. Šādu nostāju cenšos saglabāt arī šobrīd. Neapmierinoties ar mazumu, centos piedalīties ikvienā ceļojumā, kurā varēju nokļūt, pateicoties savai darbībai. Rupji rēķinot, esmu piedalījies vairāk nekā 100 olimpiādēs, devīpdesmit procentos ar veiksmīgu iznākumu, tai skaitā gūstot aptuveni 25 valsts līmeņa vietas, no kurām īpaši lepojos ar septiņām zelta medaļām nacionālajā mērogā. Mācoties desmitajā klasē, pārstāvēju Latviju Starptautiskajā dabaszinātnu olimpiādē, kur manis papildinātā komanda ieguva sudrabu. Protams, šie visi ir tikai skaitļi, kas turklāt nav jāuztver kā pašapliecināšanās. Panākumus vienmēr esmu uztvēris kā ceļazīmes, ka dodos pareizajā virzienā.

Savā pēcvidusskolas izvēlē šaubījos par ļoti daudz ko un melotu, sacīdams, ka visa neziņa un neģludumi būtu izlīdzināti, tomēr par vienu biju pilnīgi skaidrs – vēlos studēt un palikt Latvijā. Teju visi mani bijušie klasesbiedri izdarīja analoģisku izvēli, lai arī izņēmumi bija. Subjektīvos iemeslus, pamatot Latviju, nezinu, tomēr man visai drūmi jāatzīst, ka daudzu valstiski nozīmīgu procesu dzinulis diemžēl joprojām ir cilvēku entuziasms un piederības sajūta, reizēm tai klāt nāk vēl pienākums un atbildība.

Nevēlos būt demagogs, tāpēc nevaru tiesāt jaunos cilvēkus, kas pamet Latviju, apstākļi ir ļoti dažādi, arī pozīcija un loma, kādu sev Latvijā, ja es nemarādīšu, tad vismaz spējam un gribam iedomāties nākotnē, stipri atšķiras. Grūti pateikt «paliec», ja vienīgais, kas rēģojas acu priekšā, ir zems atalgojums un perspektīvu trūkums. Domāju, ka te daudz atkarīgs no valsts atbalsta, dodot cerību tiem, kas nolaiduši degunus. Pavisam citādāk ir pretējā flangā, kur cerību atliku likām. Daudzi paziņas, kuri skolas gados bija mani konkursu un olimpiāžu konkurenti, izvēlējušies par labu ārvalstu universitātēm. Patiesību jau var nepateikt, bet tā tik un tā ir acīmredzama, ka vismaz puse no viņiem neatgriezīsies. Papildināt izglītību var un pat, iespējams, vajag ārzemēs, bet bieži tur jau saknē ir nepareizs uzstādījums – ko es tik liels darīšu mazajā Latvijā? To visu summējot, sanāk ļoti savādi: kāds sev nesaredz iespēju Latvijā, bet cits Latviju nesaredz kā iespēju sev. Kā vienas, tā otras puses zaudējums ir milzīga nelaime mūsu valstij.

Varētu teikt, ka atrodos kaut kur šo pretpolu krustcelēs, tomēr vēl vairāk man jānosver, ka pats nekad neesmu apšaubījis savu vietu Latvijā. Varbūt tā ir audzināšana, varbūt vide, kas man apkārt, bet es šo zemi nekad nespētu uzstver kā placdarmu, kā cini, kur spert soli, lai nesasmeltu kāju, līdz sasniedzu pamatīgāku cietzemi. Ja runājam par īsto vietu, tad esmu drošs, ka finišu esmu sasniedzis, pat ne-pametojot startu. Te ir viss, kas mani notur tiešajā laikā, un arī pārējais, kas neizbēgami savienojies pagātnes un nākamības formās. Kopīga doma, ideāli, misija, valstiskuma apziņa, vēsturiskā piederība – neredzamais, kas man dara Latviju tikpat svarīgu un vērtīgu kā māja, ģimene un draugi, kas te atrodas. Nav divu Latviju un nav arī divu «es», ja esmu šeit dzimis, tad liktenis vēlējies, lai manas dvēseles otra puse vienmēr būtu meklējama te.

Es varu dusmoties uz procesiem, kas notiek valstī, un pat sunīties uz zemi, kas nav apbalvojusi mūs ar retiem izrakteņiem vai patīkamu klimatu cauru gadu, bet, kad nonāku lielās izšķiršanās priekšā, saprotu: esmu Latvijas turpinājums, nesaraunami saistīts ar vēsturi, sabiedrību, izglītību, kultūru, valodu un citām jomām, kas veido mūsu Dzimteni. Atsakoties no tās, kā personība zaudēšu ļoti daudz, zaudēšu sevi, tāpēc zinu, ka veiksmīgi augt un attīstīties varu tikai te – valstī, kur esmu dzimis, kur izglītojos un kur vēlos kļūt par tās cienīgu pilsoni.»

Iestājās emocionāla un garīga rutīna

Vaboles vidusskolas un Daugavpils Universitātes absolvents, uzņēmējs Jānis Plešaunieks

«Devos uz Angliju tad, kad nomācījos pusgadu Latvijas Lauksaimniecības universitātē, jo sapratu, ka tās studijas nav tas, ko es vēlos. Anglijā jau dzīvoja un strādāja brālis. Aizbraucu un strādāju divās fabrikās, dabūju pat paaugstinājumu. Taču, kad bija pagājis pusotrs gads, sapratu, ka man, ļoti aktīvam cilvēkam, tāda dzīve, kura ir darbs, veikals, mājas vai krogs, tāda dzīve nav dzīve. Iestājās emocionāla un garīga rutīna. Turklāt tur pietrūka Latvijas un latviskuma, ģimenes, draugu. Vēl strādājot plastmasas pārstrādes rūpnīcā, iesniedzu dokumentus studijām Daugavpils Universitātē. Atgriezos Latvijā, pabeidzu augstskolu, tagad dzīvoju un strādāju dzimtajā Vaboles pagastā. Kopā ar brāli, kurš arī ir atgriezies ar ģimeni, izveidojām uzņēmumu.

Daudzi mani vienaudzi ir palikuši ārzemēs, jo viņi tur strādā ļoti atalgojotā darbā vai jau ir izveidojuši ģimenes. Viena daļa varbūt atgrieztos, taču traucē bažas, vai šeit, Latvijā, atradīs tikpat labu darbu ar tikpat labu algu.»

Jārada vide, kur cilvēks grib dzīvot, strādāt un lietderīgi atpūsties

Preiļu uzņēmējs, boksa treneris Raimonds Šņepsts

«Kad es biju jauniešs, mums nebija iespējas braukt strādāt uz ārzemēm. Jaunieši emigrācijā sākās tad, kad atvērās Irījas un Anglijas darba tirgus.

Preiļos esmu iepazīnis jauniešu noskaņojumu. Viņi saka, ka šeit nav darba, un, ja arī tas ir, tad ir vajadzīga iepriekšējā pieredze vai atbilstoša izglītība, kuras viņiem nav. Taču es neesmu redzējis nevienu reklāmu, uzaicinājumu, motivējošu informāciju medijos, ka jauniešiapat uz vietas var apgūt profesiju, kāda ir vajadzīga šim laikam.

Atgriežoties Preiļos, redzēju, ka te darba tirgū visas nišas ir atvērtas profesionāļiem, taču viņu nav. Ar to sa-skāros, mainot mājas juntu. Labākajā gadījumā ir viens-divi cilvēki, kur var uzmūrēt krāsni, ievilkāt elektrību utt. Nav plaša piedāvājumu klāsta, tāpēc cilvēks nevar izvēlēties labāko no labākajiem gan profesionālā, gan cenu ziņā. Ir jomas, kur ir tikai mācekļi, un viņiem pietrūkst zināšanu, pieredzes. Lai gan tanī pašā laikā nišas profesiju profesio-nāļi var nopelnīt krietni vairāk nekā valsts ierēdņi vai cil-vēki ar divām augstākajām izglītībām.

Kad jauniešs Astonpadsmit, divdesmit gadu vecumā dodas projām, viņš nedomā par ražošanas angāriem vai noasfaltētiem apvedceļiem. Jaunietim ir vajadzīga sociālā vide. Ja jauniešs mācās vai strādā, piemēram, Preiļos, tad kur viņš vakaros var pilnvērtīgi atpūsties, pilnveidoties, sportot, pabūt kopā ar drau-giem, pašst utt.? Jaunieši man saka, ka pēc astoņiem Preiļos ir tumšs un nekas nenotiek. Tāpēc pa dienu braukst uz Rīgu, jo tur pēc darba var aiziet pašst picu, padejot ar draugiem mū-zikas klubā, apmeklēt koncertu, bet šeit nekas nenotiek. Tagad vairs nav tā jaunatne, kas kādreiz gribēja iet tikai uz krogu. Mums ir TC «Oga», bet varbūt var izveidot mūzikas klubu vai kebabnīcu Raiņa bulvārī u.c. Mums ir kultūras nams, bet tur notiek divi-trīs pasākumi mēnesī. Mums ir sporta skola, kur var trenēties profesionālajā sportā, taču ne jau visi jaunieši grib būt profesionāli sportisti vai mākslinieki.

Ja mēs atjaunotu kinoteātri «Ezerzeme», ieliekot tur mul-tifunkcionālu saturu, tad tas varētu būt mazais «gors» Preiļos ar kino, koncertiem, radošām sarunām. Mums ir šī te boksa un fitnesa zāle, kur var nākt katru dienu, taču tā jau kļūst par mazu, tāpēc es labprāt īrētu lielākas telpas. Varbūt pašvaldība varētu arī turpmāk attīstīt Preiļu parka pludmales zonu, pie-mēram, uzbūvēt vienkārsu sporta zāli ar jumtu un labu grīdas segumu (tur var pat nebūt sienas), kur ziemā cilvēki spēlētu volejbolu, minifutbolu, turpat varētu būt boksa rings utt. Mēs redzam, ka vasarā Preiļu parka pludmalē kūšā dzīvība.

Man ir prieks, ka daļa jauniešu jau atgriežas. Aizbraukuši bez izglītības vai ar augstskolas diplomu, viņi, strādājot ne-normāli smagu darbu svešumā, apdedzinās, saprot, ka viņi tur, ārvalstīs, izšķīst stipr miljoniem citu viesstrādnieku, pazaudē identitāti un pašapziņu. Lai cik mēs labi prastu svešvalodas, strādātu, apģērbtos, vienalga visi saprot un zina, no kurienes mēs esam. Daudzi izmanto mūsu naivumu, uzticēšanos, čaklumu, altruismu. Tāpēc jaunieši, atgriezu-šies, redz un saprot, ka Latvija ir labākā vieta pasaulē.

Taču, lai jaunieši paliktu Preiļos vai Vārkavā, vai Rē-zeknē, vai citviet Latgalē, vecākiem, skolai, pašvaldībai jāmotivē viņus šeit palikt, izvēlēties tādu profesiju, kur jādara arī fizisks darbs, nevis noticēt sociālajos tīklos un interneta lapās paustai ilūzijai, ka visi kļūs par blogieriem vai skatītāko tik-tok video līderiem, vai datorspēju čemp-ioniem. Nevienš viņiem nestādā patiesību, ka tas viss pastāv tāpēc, lai cilvēks paliktu bez naudas.

Mums, pieaugušajiem, jāmudina jauniešus iegūt labu, mūsdienīgu profesiju, jārada kvalitatīva dzīves, darba un atelpas vide, lai viņam būtu vēlēšanās palikt šeit – Preiļos vai Vārkavā, vai Rēzeknē, vai citviet Latgalē.»

Ģenādijs Šidlovskis un Jāņa Plešaunieka arhīva, kā arī Jura Zīģeļa, Vitālija Tiurovska un Egītas Terēzes Jonānes foto

MAF
Mediju atbalsta fonds

Sabiedrības integrācijas fonds

Projektu finansē Mediju atbalsta fonds no Latvijas valsts budžeta līdzekļiem.
Par projekta saturu atbild «Vietējā Latgales Avīze».